

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

וארא ■ כ"ה שבת תשע"ד 56

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

לוח העמוד היומי			
יום	החירף	העמוד	ליקו"מ
שבת	כ"ה	מ: ע"ב	אין העמוד
ראשון	כ"ו	מא: ע"ג	
שני	כ"ז	מא: ע"ד	
שלישי	כ"ח	מב: ע"ה	
רביעי	כ"ט	מב: ע"ו	
חמישי	א'	מג: ע"ז	
שישי	ב'	מג: ע"ח	

מעלת הלימוד

איך שהוא איך שהוא יש ויש פה לדברי אדוננו מורנו ורבינו הנחל נובע מקור חכמה זכר צדיק וקדוש לברכה לעורר ולהחיות ולשמח גם אותך. וגם גרועים אלפים ורבי רבבות פעמים ממך רחמנא לצלן, כי גדלת כחו של זקן דקדשה סבא דסבין שאנו חוסים בו אין חקר, ואי אפשר לך לשער כלל. ובפרט כי גם בתוך מעוף הצרות והצוקות בגוף ונפש וממון רחמנא לצלן מעתה, אנו רואין הרחבות ונפלאות ונוראות הרבה, ואפלו בצרות נפשו שאנו בעצמנו חבדים בו שזה מר מהכל. אף על פי כן רואים גם בזה ישועות והרחבות נסים ונפלאות הרבה בכל יום יום, שעל זה אנו אומרים שלש פעמים בכל יום נודה לך נכו. ועל נסיד שבכל יום עמנו ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל עת ערב ובקר וצהריים וכו'.

(עלים לתרופה – שני"ג)

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

עפ"י הדרך היומי בליקו"מ

כתובות ב' - גיטין ג'

א. בכל הדברים שהאדם עושה צריך להסתכל על התכלית ועקר השגת התכלית תלוי בשמירת הברית. (כתובות ב)

ב. על ידי הדעת יודעין שגם בתוך ההסתרות מלבש גם כן השם יתברך, דהינו תורה. (גיטין א)

על ידי זה בעצמה נחזרת ההסתרה ונעשה ממנה דעת, הינו תורה, ועל ידי כן כל הרשעים חוזרים בתשובה.

ג. האשה היא בחינת מלכות וכך חיותה על ידי בעלה שממשיך לה חיות הינו דעת. (גיטין א)

ד. כל אחד מישראל יש לו אור בתורה, שהוא בחינת שמו. (גיטין א)

שמות בני ישראל, שהם כלליות המלכות, נרשמים בתורה בבחינת ואלה שמות בני ישראל הנאמר בתורה.

ה. מלכות הרשעה היא לעולם בבחינת קטן ומלכותו בלא דעת וחייות. (גיטין א)

ו. על ידי הפתב שכותבין מגלין בחינת הנפש ופנימיות הנפש, ועל כן עקר התקשרות ישראל לאביהם שבשמים בתחלה היה על ידי בחינת פתב, כי ישראל נתקשרו אז להשם יתברך לעולם ועד, כי מחמת חבתן של ישראל שהם בני ממש לה' אלקים, על

תורה כ"ה - 'אחיו לן מנא'

והנה בכל המבאר עד הנה נראה לפי עניות דעתי לרמוז במאמרו הקדוש שלאחר התורה 'אחיו לן מנא' בלקוטי מוהר"ן סימן כ"ה, שצריכין לכנות להיצר הרע שם אחר, שלא לקרותו עוד בשם יצר הרע רק בשם כח המדמה עין שם על פי מה שאמרו חכמינו ז"ל שבעה שמות יש לו ליצר הרע כו' ונדוע לירדעי חן שהם כנגד השבע מדות דסטרך אחר, כי זה לעמת זה עשה אלקים כנגד שבע מדות הנמצאים בהקדשה כמובן כל זה בספרי אמת

והנה עד הנה לא היה בעולם כי אם הארת השבע מדות האלה שהשיגו אותם השבעה רועים להמשיכם ולהאירם עלינו על כן לא היה כנגד זה כי אם שבעה כחות היצר הרע שהם בחינת שבעה שמות שיש לו אבל משבא אדמו"ר ז"ל לעולם, והתחיל להאיר ולהופיע עלינו המדה השמינית שהיא בינה עלאה, שהשיגה בתכלית השלמות שאין שלמות אחריו וכו', על כן זה לעמת זה גברה ועצמה מאד גם המדה השמינית של הסטרך אחר שהיא בחינת מדמה, כי בינה דקדשה הוא בחינת מבין דבר מתוך דבר, וזה לעמת זה בינה דסטרך אחר הוא בחינת מדמה דבר לדבר בשוא והבל.

(כוכבי אור - חכמה ובינה ל"ו)

לצאת מהדמיונות!!!

המדמה, כח הבהמיות, שמתפשט על האדם ורוצה למנוע ולהעבירו מתורת ה', חס ושלום, ואחר כך פשוטה להתגבר ולשבר כח המדמה, אז מתחילין לעלות אל השכל. 1

קודם לפרו

מחמת חטא אדם הראשון, העולם הזה כולו מעורב טוב ורע. לכן גם כשהאדם רוצה עד מאוד להיכנס לעבודת ה', רוצה באמת לזכות... בכל זאת עליו לעבור את הבירור. לעבור בתוך גל עכור של דמיונות והבלים ולהאבק בהם. נסיונות אלו הם המצרפים והמזככים אותו, חותכים ומקלפים ממנו את הרע טיפין טיפין.

הבירור

עקר התקון לשבר הדמיונות הוא על ידי האש, כי מהאש יצאו והאש תאכלם. והשתלשלות האש נמשך מגדלת הבורא, כי זה עקר גדלתו יתברך, כפיכול, שהוא אל גדול המשך בעני הבא

סי"ק א': כי צריך כל אדם להוציא את עצמו מהמדמה, ולעלות אל השכל. וכשנמשך אחר המדמה זה בחינת שרירות לב, שהוא הולך אחר המדמה שבלב. וכשיצא משרירות הלב, ומשבר לבו האבן זה בחינת 'שמיר', שעל ידו נכנע האבן, ואינו הולך אחר תאוות המדמיות, והולך אחר השכל.

דמיונות

הדמיונות אוטמות את הלב. היצר-הרע מסבב את לב האדם בכחש וכזב, מריץ אותו ללא רחמים אחר אחיות עיניים, דמיון תעותעים...

האדם חייב להילחם בדמיונות הללו. לא ליפול שולל ברשתם. לנתק, לשבר את שרירות הלב, את אטימות הלב, ולהתחיל לילך אחר השכל, אחר הפנימיות.

"אי אפשר להתחיל בעבודת השם יתברך כי אם פשיט שלו מתחלה מלחמה לשבר כח

וְנֹרָא אֵשׁ אֲכָלָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר, תו"כ"ה
"כִּי ה' אֶלְקֵינוּ אֵשׁ אֲכָלָה הוּא
אֵל גָּדוֹל וְנֹרָא". וּמַעַצְם גְּדֻלְתוֹ יִתְבַּרְךְ רֹעֵשִׁין
וּבֹעֲרֵין כָּל הַמַּלְאָכִים וְהַשְּׂרָפִים וְאֶפְנִים וְחַיּוֹת
הַקֶּדֶשׁ, שֶׁכֵּלֶם בּוֹעֲרִין כְּגַחְלֵי אֵשׁ מַעַצְם אֵימַת
גְּדֻלְתוֹ וְרוֹמְמוֹתוֹ יִתְבַּרְךְ. וְכִמוֹ שֶׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ
זְכוּרֵנוֹם לְבִרְכָה, שֶׁהִנְהַר דִּינוֹר נִמְשָׁךְ מִזֵּעֲתוֹ
שֶׁל חַיּוֹת, שֶׁהֵם מִזֵּיעִין מֵאֵימַת גְּדֻלְתוֹ יִתְבַּרְךְ
וּמִשֵּׁם נִמְשָׁךְ הִנְהַר דִּינוֹר, שֶׁהוּא נִהַר שֶׁל אֵשׁ.
וּמֵהָאֵשׁ שֶׁל מַעֲלָה נִמְשָׁךְ וְנֶאֱחָז וְנִשְׁתַּלְשַׁל
הָאֵשׁ שֶׁלְמַטָּה. נִמְצָא, שֶׁעֵקֶר בְּחִינַת הָאֵשׁ
נִמְשָׁךְ מֵהַתְּגִלוֹת גְּדֻלַּת הַבּוֹרָא יִתְבַּרְךְ, כְּבִיכּוֹל,
כִּי עַל יְדֵי זֶה נִמְשָׁכִין נִהְרֵי אֵשׁ מֵאֵימַת גְּדֻלְתוֹ
יִתְבַּרְךְ וְכוּ".²

הבירור נעשה על-ידי 'אש קודש', - כשהאדם
נדבק ברשפי-אש בגדולת הבורא יתברך שמו,
הוא פותח את עיניו לראות את גדולת הבורא
האין סופי. - ההכרה האמיתית בגדולת השם
יתברך, נותנת לאדם כח להתגבר על כל
הניסיונות. מחזיקה אותו. היא הפותחת לאדם
את השכל, האש הזאת שוברת את לב האבן
ומשליטה עליו את השכל...

"על ידי התגלות גְּדֻלְתוֹ יִתְבַּרְךְ יוצאת אש
מלפניו ומכניע ומשבר וסורף כל הדמיונות...
כל הצרים שהם הדמיונות והקלפות הקודמות
לפרי, הנאחזין בכל דבר, ואז דיקא פשמשברין
אלו הדמיונות על ידי אש ישראל, אז המאכל
ראוי לאכילת ישראל, כי אז נתגלה הטעם
הטוב."²

ארבעה דברים

"ארבעה דברים ישנם בכל אדם כשנכנס
לעבודת ה', כי מתחלה הוא תועה במדבר ואינו
יודע שום דרך ישרה ושום מקום ישוב ושום
עצה. ועל ידי הצעקה אל ה' כי הדבור בגלות
ואינו יכול לדבר כי אם לצעק על ידי זה עולה
מגלות זה ואזי צריך להודות לה' כדי לעלות
אל מדרגה שנייה.

ואחר כך פשידוע קצת דרך הישר אזי יש לו
מניעות גדולות רבות והוא אסור ומסגר בכבלי
ברזל ואין מניחין אותו לילך בדרך הישר.

ואחר כך עולה גם מזה ונשבר דלתות נחשת
שהם המונעים. ואחר כך פשיוצא גם מזה אזי
נחלש מאד, כי מחמת שהלך בחשך זמן רב על
ידי זה נחלש כח הנפש עד שאין לה כח לקבל
ולעשות מה שצריכין ואינה מרגשת טעם
בהעבודה בחינת כל אכל תתעב נפשם.

ואחר כך פשיוצא גם מזה והולך בדרך הישר
אזי גם שם יש בלבולים רבים מאד ומעלין
ומורידין אותו. יעלו שמים וכו'. ואחר כך זוכה
לשבר הכל וזוכה לילך לבטח בדרך האמת.
ובכל פעם שעולה ממדרגה למדרגה צריך
להודות."³

ההודאה היא המפתח!!! בטווח של המלחמות
הקשות, - כשהאדם עובר עליות וירידות בעת
כניסתו לעבודת השם, עליו להודות ללא
הפסקה... להודות על כל מעשה טוב שהוא
זוכה לעשות, על כל נקודה של התקדמות,
להכיר בגדולת השם יתברך המרחם על האדם
איך שהוא.

זהו המפתח הפותח את כל השערים, וזוהי
הדרך להיכנס לקדושה!!!

>>>> כן הם מקשרים
גם בפנימיות נפשו, כביכול.
(גיטין ב)

"וזה שפתוב : כה אמר ה' אי
זה ספר בריתות אמכם אשר
שלחתיה" וכו'. כי מאחר
שישראל הם כבר נתקשרו
לאביהם שבשמים בפנימיות
הנפש, כביכול, על כן בודאי
לא יהיו נפרדין בשום אופן,
וזה שמוכיח להם השם
יתברך ומראה להם שבודאי
אינם נפרדין ממנו בשום אופן,
אף על פי שעשו מה שעשו
ונתרחקו מעל שלחן אביהם,
אף על פי כן עדיו הם מקשרים
בפנימיות הנפש, ועל כן עדיו
יש תקנה לשוב אליו יתברך,
כי בודאי ישוב ירחמנו, כי
עדיו אנו מקשרים בו יתברך.".

ז. כל חיות האשה הוא על ידי
בעלה, כי האיש, שהוא בחינת
השכל, הוא ממשיך המתקה,
להמתיק בחינת הצמצום
והדין הנאחז בה, שעל ידי זה
נמשך הברכה והשפע והחיות.
(גיטין ג - ב)

"ועל כן בכל עת שאנו רוצים לנכנס אל הקדשה
לגלות מלכותו ולהתקרב אליו מתחילין בשבח
גדלתו יתברך מה שהוא מושל על כל הגוים
כמו בשחרית בתחלת פסוקי דזמרה מתחילין
הזו לה' קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו
וכו".³

התקרבות לצדיק

"ועוד עצה להכניעת הקלפות הנ"ל שישמח
את עצמו ויגיל וישיש בנקדתי הטובה במה
שזכה להיות מזרע ישראל להתקרב להשם
יתברך. ובמה שזכה להתקרב לאנשי אמת
וצדיקי אמת המדריכין ומוליכין אותו בדרך
האמת אשר על-ידי-זה יהיה איך שיהיה יש
לו תקנה טובה לנצח. ועל-ידי השמחה הזאת
משבר המניעות הנ"ל שבכל דרגא ונכנס
למדרגה השנייה."⁶

אפילו בתוך הארץ

האדם ירד לעולם על-מנת לעבוד מאה ועשרים
שנה-- בכל פעם שהאדם עולה למדרגה חדשה
יש לו מלחמות חדשות - אין ברירה! ובכל פעם
האדם עובר קודם העליה, ירידה. אך חלילה,
לא להיבהל! זו הדרך!!! זה מבחן אם האדם
מאמין באמת בה', לראות אם האדם מכיר
בגדולת השם ית' שלגדולתו אין חקר, ותמיד
בורח רק לה'...

"וזה עבודת הצדיקים כל ימי חייהם. כי על
כל אדם שבעולם עובר כל זה, כי אפלו מי
שהוא במדרגה פחותה מאד מאד ואפלו אם
עבר מה שעבר וגם עתה הוא כמו שהוא, אף
על פי כן בכל עת שמתעורר באיזה תנועה
קלה להתקרב לאיזה דבר שבקדשה, אזי לפי
בחינתו יש לו תכף עליות וירידות הרבה כפי
התעוררותו להתקרב לה' יתברך.

כי אפלו מי שהוא בתוך הארץ ממש אפלו
בשאל תחתיות ומתחתיו, חס ושלוש גם
משם פשמתעוררים לעלות משם גם שם יש
בודאי כמה וכמה מדרגות בלי שעור. כמו
למשל שראוין בגשמייות כשרוצין לעלות מבית
לעליה יש מדרגות רבות וכן מעליה לעליה,
מכל שכן אם ישער בדעתו כמה מדרגות יש
מארץ לשמים ואפלו פשמגיע לבחינת שמים
עדיו יש בחינת עליה, מכל שכן משמים
למעלה ולמעלה למעלה. וכמו שיש מדרגות
הרבה מארץ לשמים ולמעלה יותר, כמו
כן בתוך גוף עבי הארץ בודאי יש שם גם כן
כמה וכמה מדרגות אם ישער בדעתו מרתפות
וברורות ומחלות בעמקי הארץ הרבה בודאי אם
רוצה לעלות משם מעמקי הבורות והמחלות
בהכרח שילך מדרגא לדרגא.

וזה נשמע מפיו הקדוש בפרוש אצל התורה
אחוי לן מנא (בסימן כה) שפמדבר שם מעליות
מדרגא לדרגא שמתגברת ומשתטחת הסטרא
אחרא והקלפות וכו' בכל פעם ואמר אז בפרוש
שגם מי שהוא בתוך הארץ ממש פשנתעורר
לעלות משם בהכרח שילך מדרגא לדרגא ואזי
מששתטחין פנגדו בכל פעם על כן יש להאדם
מלחמות גדולות ומניעות רבות בכל פעם
שרוצה לגשת לאיזה עבודה. וגם כי לפעמים
מעצם המלחמה הוא נכשל ואינו עומד בנוסיון
חס ושלוש וצריך להתחיל מחדש, על כן
צריכין התחזקות גדול ועצום מאד

שבת קודש

עקר הכניעת המדמה הוא בשבת,
שאז נכנע הסטרא אחרא לגמרי,
כי אז בערב שבת יוצאת שלהובא
דאשא על ראש הקלפות להכניעם
כפדוע. כי עקר התגלות גדלת
הבורא הוא בשבת, שאז לרבש,
כביכול, בגדי גאנותו, כמו שנאמר,
"ה' מלך גאות לבשי".²

פנינים
על תו"כ"ה

צדקה והלואת חסד

מי שזוכה לעשות צדקה והלואת
חסד, על ידי זה מאירין הגונוין
ויוכה לשבר המדמה ולעלות אל
השכל.⁵

הכותל המערבי

אי אפשר להכניע הקלפות אלא
על-ידי גדלת הבורא יתברך.
והתגלות גדלת השם יתברך
היא על-ידי הגנונין עלאין...
והוא כ"ו בחינת שם הנו-ה ברוך
הוא, והוא ת"ל שהכל פונין לו
ותאבין להסתכל בו וזהו פות"ל,
- יש לומר רמז לפותל המערבי
שנשא מבינת המקדש ששורה
שם הנו-ה ברוך הוא שהוא
השכינה כפדוע.⁶

זקנות

לפני 5774 שנים, ביום השלישי לבריאת העולם ציוה בורא העולם את הארץ: "תִּדְשָׂא הָאָרֶץ דָּשָׂא וְעֵשֶׂב מְזֵרֵעַ זָבַע עֵץ פְּרִי..." ומיד הוציאה הארץ אילנות ועשבים. אבל אתם האילנות והעשבים נעמדו על פתחו של הקרקע, ולא יצאו יותר-- לא ראו אותם, ולא ידעו שהם קיימים. - נמצאים אך לא נראים, קיימים בפוטנציאל אך עדיין לא הגיע עוד הגשם שיגלה אותם, שיוכלו ליהנות מהם...

הכל מוכן, קיים, נמצא בפועל, אך חסר גילוי. מדוע? מלך העולם מחכה לתפילתו של אדם הראשון, הוא רוצה שהאדם נזר-הבריאה יעריך ויכיר בטובתן של האילנות והעשבים ויתפלל על כך.

כל אחד הוא עולם מלא, לכל אחד יעוד נפלא כאן בעולם הזה, ולכל אחד מוכן שפע רב בגשמיות וברוחניות... הכל נמצא מוכן ומזומן, אך עוד לא נראה כלפי חוץ, עוד לא רואים את זה, משום שחסרה כאן תפילה!! עוד חסרה ההכרה, עוד חסרים הכלים לקבל ולגלות בו את השפע, כי אם הוא יגיע בלי תפילה לא תהיה לו אחיזה וממשות אמיתית.

'צדיק' הוא מי שקשור לתפילה, הוא מי שמשקיע את הכוחות שלו בתפילה, הכל בא אצלו רק בתפילה. זהו צדיק אמיתי! אין שום מציאות של הצלחה בתורה וברוחניות ללא תפילה. הכל הכל צריך להיספג ולהבלע בתוך התפילה. לזכות לטוב, להתגבר על הרע, הכל תלוי בתפילה. ואפילו התורה עצמה, לזכות ללמוד תורה כראוי, גם זה תלוי בתפילה.

לך מכונה הצדיק בשם 'אפרוח'.

דומה הדבר לאותה ביצה שנמצא בתוכה אפרוח קטנטן, אפילו שעל הביצה עצמה לא רואים כלום, כלפי-חוץ לא ניכר דבר, בסך-הכל יש כאן ביצה תמימה, אבל באמת בתוך הביצה נמצא עולם שלם! בעל חי של ממש אשר יגדל ויפרח...

כמו-כן הצדיק, כל ימי חייו הינם מסכת נפלאה של תפילות. מקשה אחת של ביטול מוחלט להשם. הוא לא קיים כלל כלל. אין אפילו תזוזה בחייו שמגיעה בלי תפילה. הכל אצלו רק מתוך תפילה ודבקות בהשם יתברך... הוא נעלם לגמרי בתוך התפילה, כאותה ביצה (ביצה נקראת בארמית ביעוטה - ותפילה נקראת בארמית בעוטה) שמחפה ועוטפת לגמרי את האפרוח שבתוכה - זה הצדיק, עם התפילות שלו, עם התחנונים שהוא מתחנן על כל דבר, בכח זה הוא יפרח ויפרח: "יִפְרַח בְּיָקִיו צְדִיק" (כלשון 'אפרוח') ויעלה מעלה מעלה... עד יתגלה כמה יש בכח האדם לזכות כאן בעולם הזה.

אך הכל תלוי בעקשנות, כמה האדם מוכן למסור את נפשו בתפילה?! לא לעזוב ואפילו לרגע אחד את התפילה, את הקשר לה'. את זו המעלית שמעלה את האדם לכל הדרגות שבעולם.

ואם המח מתבלבל, מתמלא הוא במחשבות זרות, פתאום נהיה כל-כך קשה להמשיך בתפילה, המח כולו עקום ומעוקם... כאן! בדיוק כאן!!! הוא המקום שצריך מסירות נפש מוחלטת, למסור את הנפש לגמרי לגמרי. "התפילה זה כל החיים שלי ואני לא עוזב אותה ל-ע-ו-ל-ם" --

במסירות נפש הזאת הוא מעלה ניצוצות מהסטרא אחרא. - כן, לא במקרה קשה דווקא עכשיו להתפלל. זה כבוונה, הסטרא רואה שהוא עולה על הגל הנכון, פה הוא הגיע לנקודת עליה, נקודה שבה הוא נלחם ומכניע את הרע, - ולכן הם נלחמים בו...

אך החכם, כאן הוא יחזור אחורה?! עד שסוף סוף הגיע לרגע הנפלא הלזה, וודאי שלא!!! הוא ימשיך וימשיך במסירות נפש של ממש, עד יגמר כאן הברור.

"סִיּוּם רַבִּים לֹא יוּכָלוּ לְכַבֵּת אֶת הָאֵהָבָה וְנִהְרֹת לֹא יִשְׁטַפּוּהָ"
(ע"פ ליקוטי הלכות יו"ד - ביצים א' - על תורה כ"ז)

קול האדם מגלה את המהות והפנימיות שבאדם. הקול נשמע משהו סתמי, כי לכאורה העיקר הוא רק הדיבורים והתוכן?! אבל זה לא כך! הקול הוא לא פחות חשוב מהתוכן. - יכול להיות אדם שנואם בחסד עליון, דרשותיו הם בגאונות מופלאה, אך קולו דוחה. מרגישים שמשוהו חסר בקולו.

שורש הקול נמשך מהדעת שבאדם, - וזה על ידי לימוד התורה בעומק ובעיון, על ידי לימוד התורה עם כל הפרושים, עם כל הדרושים - שלוש עשרה מידות שהתורה נדרשת בהם. כך כפי שהאדם מזכך יותר את חכמתו ודעתו, הנה כי כן קולו הולך ומזדכך...

קולו הופך ליקול דקדושה, לקול ערב ונעים, שתענוג לשמוע אותו. מרוב עריבות הקול כולם רצים לשמוע אותו, הנשמה שלהם מרגישה בקול הזה 'אורי'. והשומעים אותו, מרוב הנועם והעריבות שהם מרגישים בדיבורים, הם מקבלים ומתבטלים לכל מילה שהוא אומר. - בכח הזה הוא יכול למשוך את כל העולם לעבודתו, לעבדו שכס אחד.

המשך מעמי קודם תו"כ"ה

בְּכֹמָה פְּעָמִים בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת לְרַחֵם עַל עַצְמוֹ וּלְחַשֵּׁב עַל תַּכְלִיתוֹ וְסוּפוֹ בְּכָל פַּעַם, כִּי סוּף כָּל סוּף מֵהַ יְהִיָּה מִמֶּנּוּ וְאִיךָ שְׂיִהְיֶה אִיךָ שְׂיִהְיֶה הוּא מַחְיֵב וּמְשַׁעֲבֵד לְלַחֵם מִלְחָמַת ה' בְּכָל מֵה שְׂיִוָּכַל כִּי הִיגִיעָה בְּעַצְמָהּ מֵה שְׂמִתִּיגַע וְחוֹתֵר לְצִאת וּלְעֹלֹת מִפְּחִיתוֹת מִדְּרָגָתוֹ זֶה גַם כֵּן יָקָר מְאֹד מְאֹד בְּעֵינֵי ה' יִתְבָּרַךְ וְאִם יִתְיַגַּע וְיִחְתֹּר וְיִצְפֶּה וְיִתְפַּלֵּל בְּכָל יוֹם לַה' יִתְבָּרַךְ שְׂיִוְצִיֵּאֵהוּ מִמְּקוֹמוֹת אֱלוֹ שֶׁנֶּפֶל בָּהֶם בְּוֹדָאֵי יְהִיָּה אַחֲרֵיתוֹ לְטוֹבָה, כִּי סוּף כָּל סוּף יִתְהַפֵּךְ הַכֹּל לְטוֹבָה כַּאֲשֶׁר שְׂמַעְתִּי וְהַבְנֵתִי מִפִּי הַקְּדוֹשׁ בְּכֹמָה וּבְכֹמָה לְשׁוֹנוֹת וּבְכֹמָה רְמָזִים שׁוֹנִים." 4

1. ליקוטי הלכות או"ח - חנוכה א. 2. ליקוטי יו"ד - מאכלי עכו"ם ג.
3. ליקוטי או"ח - ראש השנה ו. 4. לקו"ה חו"מ - מעקה ושמירת הנפש
5. ליקוטי יו"ד - עבודת אלילים ג. 6. קיצור ליקוטי מוה"ר י.

יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, שתרחם עלי ברחמיך הרבים, ותעזרני ותושיעני, שאזכה לשבר ולבטל את כח המדמה שבלב ולא אלך עוד אחר שרירות לבי הרע, ולא אתור אחר לבבי ואחר עיני, רק אזכה להתגבר בכחך הגדול, לשבר ולהכניע ולבטל כל התאות המדומיות, וכל הבלבולים וכל המניעות, הבאים מכח המדמה שהוא כח הבהמיות. ולא אעשה עוד מעשה בהמה, ויתבטלו ממני כל תאות הבהמיות, ולא אהיה עוד "כסוס כפרד אין הבין. ועיר פרא אדם יולד", ואזכה לצאת ולעלות מבחינת בהמה לבחינת אדם דקדושה, ותעלני מהרה מן המדמה אל השכל דקדושה.

(ליקוטי תפלות - כ"ה)

לעשות
מתורות
תפילות

**צריך להאמין בהשם
יתברך בדרך אמונה ולא
בדרך מופת.**
(אמונה - א')

אמונה

**אמר רבה בר חיננא סבא משמיה דרב כל שלא אמר אמת ויצב
שחרית ואמת ואמונה ערבית לא יצא ידי חובתו שנאמר להגיד
בבקר חסדך ואמונתך בלילות.**
עיין כותב שם: אבל בעולם הזה המכונה ללילה, כל עיקרי
אמונתנו הלה המה אצלנו דרך אמונה, לזה תיקנו לומר בערבית
אמת ואמונה וכו', לרמז כי גם עיקר האחדות צריך להאמינו
בדרך אמונה, לא בדרך המופת.
(ברכות דף יב - א)

כשאדם הולך בתמימות באמונה לבד בלי שום חקירות יכול
לזכות שיעזור לו השם יתברך שיבוא לבחינת רצון שהוא למעלה
מחכמה. כי באמת חכמה דקדושה הוא למעלה מאמונה, אבל אף
על פי כן אנו צריכים לבלי לילך בחכמות וחקירות רק באמונה
לבד כי אמונה הוא דבר חזק מאד, ואזי כשהולך באמונה לבד
בלי חקירות וחכמות אזי זוכה לבוא לבחינת רצון שהוא למעלה
אפלו מחכמה דהינו שיזכה שיהיה לו רצון מופלג חזק מאד
אליו יתברך בהשתוקקות נמרץ מאד עד שלא ידע מה לעשות
כלל מגדל ההשתוקקות. ויצעק וכו'. **אך יש חקון שהוא בתוך
לב בני אדם. דהינו הבעל דבר שהוא מכניס חקירות בלב האדם
וצריכין להכניעו ולגרשו, לגרש מלבו כל החקירות ולחזק את
עצמו באמונה.**

שוב פעם אחת היה מדבר מאמונה, ענה ואמר: אצל העולם
אמונה הוא דבר קטן ואצלי אמונה הוא דבר גדול מאד. **ועיקר
האמונה היא בלי שום חכמות וחקירות כלל. רק בפשיטות גמור
כמו שהנשים וההמון עם הכשרים מאמינים.**
(שיחות הר"ן - ל"ב)

אמונה היא יסוד כל העולמות כלם ויסוד כל התורה כלה, כי ה'
יתברך, כפיכחול, לא היה יכול להתחיל לברא שום עולם עד שברא
תחלה את מדת האמונה, דהינו שיהיה פח בהשכל להאמין
בהאמת, אף על פי שאינו מבינו כלל.
(ליקוטי הלכות יו"ד - נדה ב)

אמרת האמת

רבי נחמן מהורודנקע היה לו מידה, שהיה אומר על כל
שראה או שארע לו, אומר טוב ולטובה, והיתה אמונתו
חזקה כעמוד של ברזל.
פעם אחת העמידו אנשי חיל בקהילת-קודש מז'בוז' אצל
היהודים. אמר לו הבעל שם טוב: התפלל שלא יעמדו אנשי
חיל אצל היהודים. אמר לו שזה לטובה. אמר לו הבעל שם
טוב: כמה יפה שלא היית בדורו של המן, שהיית אומר על
הגזרה, שגם זה לטובה, ואין לך מעלה אלא מה שתלו את
המן, שהוא גם-כן טוב. (שבחי הבעל שם טוב)

ולכפרת פשע

לכבוד שבת מברכים

בתפילת מוסף ראש-חודש, אומרים "ולמחילת חטא" ובשנה
מעוברת אומרים "ולכפרת פשע" גם-כן. והעולם אומרים
מפני שמעברין השנה ואולי לא צריך להתעבר וזהו פשע וכו'
(אולי נמצא זאת בספרים).

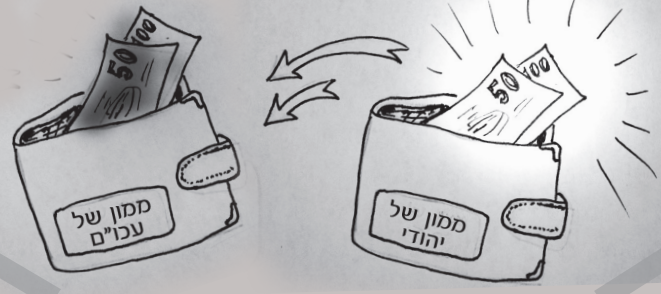
ולי נראה, מפני שבשנה מעוברת עיקר תיקון שובבי"ם
כידוע מכתבי האריז"ל, ושנה מעוברת מסוגל לתקן
הפשעים שבתיקון הברית וכו'. וכמובא בתיקוני זוהר וגם
בהאריז"ל ענין השנה מעוברת, ובליקו"ה וכו' שאז הוא"ו
בשלמות, אי שמתוך הוא"ו ו' וכו' נגד י"ב שבטים, ואחד
כתר נגד שבט הי"ג יוסף מנשה ואפרים וכו'. ועיין בליקו"ה
ה' דינים בחו"מ וכו' וד"ל. [המעתיק: וזה הפרוש "לכפרת-
פשע" - שבשנת העיבור כפרת הפשע הוא בשלמות, על-ידי
תיקון שובבי"ם שהוא בשלמות יותר מבכל שנה רגילה.
(ר' שמואל הורביץ ז"ל)

וזה בחינת סוד העבור: כי יוסף הוא בחינת סוד העבור,
כי יש שנים עשר שבטי זה עדות לישראל להודות לשם ה',
שהם בחינת שנים עשר נסתאות התפלה וכו', וכנגד זה הם
שנים עשר חדשי הלבנה שהיא בחינת תפלה. וחדש העבור
שמוסיפין ואז השנה בת שלש עשרה חדש. זה בחינת יוסף
שנחלק לשני שבטים ונתוסף שבט אחד על ידו. כנגד חדש
העבור, כי עקר העבור הוא כדי להשוות שנת הלבנה עם שנת
חמה, שנהו בחינת חבור חמה ולבנה שיהיה אור הלבנה כאור
החמה ויהיו שניהם אחד. וזה נעשה על ידי יוסף שהוא סוד
העבור שמחבר שניהם חמה ולבנה, שהם שני בחינות אמת,
דהינו שמחבר שנים עשר שבטי זה שהם שנים עשר נסתאות
התפלה וכו', שנים עשר חדשים, הוא מחברם ליעקב שהוא
עצם האמת בחינת חמה. ועל כן נתן יעקב ליוסף דיקא שקם
אחד על אחיו, שהוא הבכורה שחלק שבטו לשנים. שנהו סוד
העבור. כי עקר התפלה וכל תקונה הוא על ידי אמת והאמת
הוא בחינת יעקב ואי אפשר לקבל האמת של יעקב שהוא
בחינת עצם האמת כי אם על ידי יוסף, שהוא בחינת צדיק
יסוד עולם, שהוא מקבל האמת מיעקב ומאירו בכלל ישראל.
(לקוטי הלכות חו"מ - דינים ג - טז)

לקוטי מוה"ר"ן

תורה כ"ה

ידע כי החן והפאר של הגנוני (שיש בממונו של הנותן צדקה)
נתגלה רק אצל ישראל... ובשביל זה העפוי"ם תאבין לממון
ודינר של יהודי פאלו לא ראה ממון מעולם וזה כי אין הגנוני
מאירין בממונם של העפוי"ם.
אבל דע כי תכף ומיד כש'העפוי"ם מקבל הממון מישראל נתעלם
החן והפאר בתוך הממון ועל כן תובע העפוי"ם בכל פעם ממון אחר
מישראל ושוכח הממון שכבר קבל כי נתעלם החן כש'בא ליד העפוי"ם.

הספר הנדיר "יחוס הגדולים"

מאת הרה"ח ר' שמואל הורביץ ז"ל

באתר אינטרנט 057-3155-466

לעלוי נשמת חנה בת יעקב ז"ל